عکس: Getyimages

کسی «امیر» را باور نداشت

تیم ملی فوتبال ایران راهی مرحله نیمه‌نهایی جام ملت‌های آسیا شده و باید روز چهارشنبه به مصاف میزبان یعنی قطر برود؛ تیمی که مدافع عنوان قهرمانی است و ناگفته پیداست که با توجه به داستان میزبانی‌اش در این دوره، چقدر تلاش می‌کند به فینال برسد. با این حال، قطر چندان برای جامعه فوتبال ایران اهمیت ندارد و به قرار تازه باید به فکر رویارویی با این کشور همسایه در زمین فوتبال افتاد. واقعیت ماجرا این است که جام ملت‌های آسیا برای تیم ملی فوتبال ایران و امیر قلعه‌نویی به‌عنوان سرمربی، فقط تا مرحله یک‌چهارم نهایی در نظر گرفته شده بود. با اوضاعی که ایران پیش از این جام داشت و رقابت‌های تدارکاتی که هیچ حریف سرشناسی بین آنها دیده نمی‌شد، تصور این بود که تیم قلعه‌نویی به اولین رقیب سرسختی که بخورد، قافیه را می‌بازد و از جام کنار می‌رود. پیش از شروع جام، همه حواس‌ها معطوف به کره جنوبی بود. با توجه به قرعه‌ای که انجام گرفته بود، مشخص بود ایران و کره اگر از پس همه رقبای خودی بربیایند، باید در یک‌چهارم نهایی به مصاف یکدیگر بروند. پیش‌بینی‌ها از برد کره در این مرحله و شکست ایران خبر می‌داد؛ ولی در جام ملت‌ها سناریو پیچیده‌تر شد. ژاپن به عراق باخت و به مسیر ایران رسید. این بار دیگر همان اندک افرادی که به شانس بردن ایران مقابل کره معتقد بودند هم تعدادشان کمتر شد. با حضور ژاپن در این سوی جدول، جدال با تیم ملی ژاپن اجتناب‌ناپذیر بود؛ اما این بار هم اگر همه چیز خوب پیش می‌رفت، این دو باید در یک‌چهارم نهایی با هم روبه‌رو می‌شدند. ژاپن بخت اصلی قهرمانی در این تورنمنت بود. آمارش در دیدارهای قبلی مقابل فوتبال ایران هم آن‌قدر وحشتناک بود که کسی حاضر نشود رأی به برد صددرصدی تیم ملی دهد. بسیاری از این می‌گفتند که ایران شانس بیاورد بازی به پنالتی کشیده شود تا مگر ایران با علیرضا بیرانوند و مهارتش در مهار پنالتی به مرحله بعدی برود. البته در هیچ‌کدام از این تحلیل‌ها کسی اسمی از قلعه‌نویی نبرد. برای بسیاری این گزاره پذیرفته شده بود که ایران برابر ژاپن بازنده است و جام تمام می‌شود. تعداد زیادی از اعضای فدراسیون فوتبال هم بر این باور بودند و از عباراتی مانند آدم مقابل تیمی قوی حذف شود گلایه‌ای نیست، استفاده می‌کردند. پس با این نگاه، هرگز کسی به بعد از بازی با ژاپن فکر نکرده و شاید هنوز اهمیت آن برد و مهم‌بودن دیدار با قطر در نیمه‌نهایی جام ملت‌ها درک نشده است. از همه بدتر اینکه در هر معادله‌ای، کسی امیر قلعه‌نویی را باور نداشته است؛ مربی‌ای که شاید هنوز هم بسیاری برد مقابل ژاپن را به پای بازیکنان و اتفاقات بنویسند؛ ولی باز هم از قلعه‌نویی حرفی به میان نیاورند. از لحاظ دستاورد، قلعه‌نویی تا به الان فعلا در جام ملت‌ها با کارلوس کی‌روش برابری کرده است. پس او تا به الان هنوز نتیجه‌ای درخشان برای فوتبال ایران نگرفته است. درست است که ژاپن بزرگ را از پیش‌رو برداشته؛ ولی اگر می‌خواهد مرد متفاوتی نشان دهد، باید ایران را به فینال ببرد و برای قهرمانی بجنگد؛ اما تا محقق‌شدن آن زمان بی‌انصافی است اگر نقش قلعه‌نویی در تقابل با ژاپن دیده نشود. ایران روی کاغذ و غیرکاغذ، شانس چندانی برای برتری مقابل ژاپن نداشت؛ ولی چند تغییر مهم و یکی، دو عدم تغییر، باعث شد تا معادلات به هم بریزد. اولین آنها چاره‌جویی برای نبودن مهدی طارمی بود. مهاجم تیم ملی ایران در تقابل با سوریه از زمین بازی اخراج شد تا دیدار سرنوشت‌ساز با ژاپن را از دست دهد. قلعه‌نویی به جای مهدی طارمی، امید ابراهیمی ۳۶ساله را وارد ترکیب کرد. شاید امید در این بازی روز درخشانی را سپری نکرده؛ ولی جنگندگی‌اش در میانه میدان و استارت‌های کوتاه و بلندش برای قطع توپ رقیب، کمربند خط میانی را کمی محکم‌تر کرد. امیر، سامان قدوس را هم یک خط جلوتر فرستاد تا در پست شماره ۱۰ از او استفاده کند؛ جایی که به نظر می‌رسید سردار در نبود طارمی کمی احساس تنهایی کند. سامان هم روز پر فرازونشیبی داشت؛ ولی نشان داد سطح بازی‌اش متناسب با جایگاهی است که دارد. او بالاتر از فوتبال ایران بازی می‌کند و این خصیصه‌اش در بازی‌های بزرگ که میزان استرس بیشتر است، بهتر خودنمایی می‌کند. باوجوداین مهم‌ترین تغییرات قلعه‌نویی در دیدار برابر ژاپن مربوط به سمت چپ تیم ملی است. چه کسی فکرش را می‌کرد که میلاد محمدی یکباره در این بازی مهم فیکس بازی کند؟ یا چه کسی تصور می‌کرد محمد محبی بعد از نمایش کم‌فروغش مقابل سوریه، باز به مهدی قایدی که در این تورنمنت درخشیده بود، ترجیح داده شود؟ اینجا دو اتفاق مهم رخ داد؛ قلعه‌نویی با آنالیز وینگر و هافبک ژاپن بهترین تصمیم را گرفت. آمار گویا است؛ محمدی اجازه نفوذ از سمت خودش روی دروازه تیم ملی را نداد و محبی با توجه به فیزیک بهتر در مقایسه با مهدی قایدی، هم در دفاع در برتری عددی تیم ملی کمک کرد و هم گره بازی ایران را با گلی که زد، باز کرد. مشخصا اینها بخشی از اتفاقاتی است که در دیدار با ژاپن رخ داده و به چشم آمده؛ وگرنه اینکه وظیفه شخصی هر بازیکن در زمانی که تیم صاحب توپ است و نیست، چیست و چه باید باشد، از آن دست موضوعاتی است که نیاز به بررسی بیشتر دارد. هرچه بود؛ ولی به غیر از شانس تیم ملی و باورنداشتن به قلعه‌نویی در این بازی مهم، ایران، بخت اصلی قهرمانی را از گردونه رقابت‌ها کنار زد تا حالا جام تازه استارت بخورد. اولین مسیر پس از آن توفان، قطر میزبان است که خودش می‌تواند حکایت‌ها داشته باشد.

هشدار برای وقوع زلزله احتمالی پس از ژاپن

تیم‌های ۱۹۹۶ و ۲۰۰۴ ایران پس از ۲ برد بزرگ در دور یک‌چهارم نهایی، باخت‌هایی تلخ و باورنکردنی را در نیمه‌نهایی تجربه کردند. به گزارش فوتبال ۳۶۰، تیم ملی فوتبال ایران در حساس‌ترین بازی دور یک‌چهارم نهایی جام ملت‌های آسیا به مصاف ژاپن رفت و موفق شد بزرگ‌ترین رقیب خود در مسیر قهرمانی در جام هجدهم را با نتیجه ۲ بر یک از پیش‌رو بردارد و به جمع چهار تیم پایانی صعود کند. با وجود این برای شکستن طلسم صعود به فینال و سپس قهرمانی، هنوز دو بازی پیش‌روی شاگردان امیر قلعه‌نویی خواهد بود. متأسفانه در طول تاریخ شاهد این بوده‌ایم که ایران پس از پیروزی در دیداری بزرگ، شور و تمرکز خود را از دست می‌دهد و به‌سختی مجازات می‌شود؛ اتفاقی که این‌بار نباید رخ بدهد.

سال ۱۹۹۶: شکست به دست عربستان پس از شش‌تایی کردن کره

تیم ملی فوتبال ایران پس از شروع ناامیدکننده در امارات و قبول شکست برابر عراق، اوج گرفت و نهایتا با زدن سه گل به عربستان در صدر جدول گروه ایستاد. شاگردان محمد مایلی‌کهن در مرحله یک‌چهارم نهایی با نمایشی توفانی، کره‌جنوبی را با حساب ۶ بر ۲ در هم کوبیدند تا صعودی تاریخی به نیمه‌نهایی داشته باشند. با وجود این در جدال با عربستان، شاهد شکست ملی‌پوشان در ضربات پنالتی بودیم. نلو وینگادا، سرمربی وقت عربستان معتقد بود ایران بهترین تیم جام بود اما بازیکنان ایران به‌واسطه پیروزی دور گروهی، با غرور روانه میدان شدند و همین مسئله باعث شد تا کار به ضربات پنالتی کشیده شود. جایی که سه پنالتی از دست رفت و نهایتا مقامی بهتر از سومی به آن تیم جذاب اختصاص پیدا نکرد.

سال ۲۰۰۴: باخت مقابل چین پس از چهارتایی کردن تیم چهارم جهان

تیم دوست‌داشتنی برانکو ایوانکوویچ در چین نمایشی فوق‌العاده داشت. ملی‌پوشان پس از اینکه با پنج امتیاز در گروه خود دوم شدند، در مرحله یک‌چهارم نهایی به مصاف کره‌جنوبی‌ای رفتند که دو سال قبل عنوان چهارمی جهان را به ارمغان آورده بود. طبیعتا ایران شانس زیادی برای پیروزی در آن دیدار نداشت اما نتیجه نهایی باورنکردنی بود. ایران با درخشش علی کریمی و مهدی مهدوی‌کیا با نتیجه ۴ بر ۳ از سد جنگجویان تائه‌گوک گذشت و به مرحله نیمه‌نهایی راه یافت. هیچ‌کس تصور نمی‌کرد چین بتواند مانع از فینالیست‌شدن تیم برانکو شود اما نمایشی پایین‌تر از حد انتظار که با اشتباهات داور همراه شد، منجر به شکست ایران در ضربات پنالتی شد. باختی تلخ که باعث شد یک تیم فوق‌العاده دیگر ایران نتواند به حق واقعی خود برسد و با مقام سوم، تورنمنت را ترک کند.

سال ۲۰۲۴: شاگردان امیر نباید اشتباه گذشته را تکرار کنند

هم امیر قلعه‌نویی و هم چند بازیکن تیم ملی پس از پیروزی تاریخی برابر ژاپن به این مسئله اشاره کردند که باید خیلی سریع به دیدار بعد فکر کرد. این نشان می‌دهد تیم در پختگی کامل به سر می‌برد. ملی‌پوشان می‌دانند که در جام‌های حذفی اولین اشتباه می‌تواند به قیمت بر باد رفتن همه‌چیز تمام شود. قطر، مدافع عنوان قهرمانی به حساب می‌آید و از امتیاز میزبانی برخوردار است. اینکه تصور کنیم برابر آنها از پیش برنده هستیم، خیالی ترسناک و باطل است. اشتباهات ۱۹۹۶ و ۲۰۰۴ به‌هیچ‌وجه نباید تکرار شود و امیر و شاگردانش برای شکستن طلسم ۴۸ساله باید با تمرکز صد درصدی و احترام زیاد برای رقیب وارد میدان شوند و به چیزی جز عنابی‌ها و بردن‌شان فکر نکنند.

همه چیز خوب است، غیر از غم غربت

۲ سال و نیم است اینجا هستم و الان پلیس قطرم

التهاب اطراف ورزشگاه اجوکیشن‌سیتی خوابیده و هواداران پرشور ایرانی که پس از بازی با ژاپن محوطه ورزشگاه را حسابی شلوغ کرده بودند، به محل سکونت‌شان برگشته‌اند. فقط دو، سه نفری مانده‌ایم که تذکر می‌گیریم: «وی آر کلوز». معنی‌اش روشن است؛ باید مرکز رسانه‌ای را ترک کنیم. دیگر خبری از اتوبوس‌های عادی نیست. هرچه باقی مانده برای پلیس‌هایی است که مأمور تأمین امنیت بازی ایران با ژاپن هستند. آنها با لباس‌های مشکی‌رنگ‌شان با شور و هیجان به سمت پارکینگ در حال حرکت هستند. چند نفری هم سمت دیگر، مترو را نشانه رفته‌اند. مسیر تقریبا طولانی است و پیاده‌روی هم به خستگی روز طولانی ولی شیرینِ پس از برد تیم ملی افزوده است. مترو هم برخلاف روزهای معمول انجام یک بازی خلوت است. کسی نمانده. همین چند نفر پلیس هستند و تعدادی از کارکنان مترو. نزدیکی گیت‌های ورودی به مترو، مسیری که با نوار قرمزرنگ جدا شده، خودنمایی می‌کند. پلیس‌ها برخلاف بقیه از آن مسیر به سمت گیت ورودی می‌روند. نزدیک به محلی که باید کارت مترو را زد، یکی با لهجه شیرینی می‌گوید «تبریک می‌گویم، بازی خوبی بود». خودمان هم غافلگیر شده‌ایم. در بین این افراد کسی نباید ایرانی بلد باشد. سر برمی‌گردانیم. دو نفر از پلیس قطر هستند. هر دو فارسی صحبت می‌کنند و تبریک می‌گویند. می‌پرسیم ایرانی هستید، با سر تأیید می‌کنند. آن طرف گیت یکی از آنها جدا می‌شود و دیگری وارد مترو می‌شود. تقریبا جثه ریزه‌ای دارد. با کلاه و لباس مشکی که انگار به‌درستی برایش دوخته شده و اندازه تنش است. در ریش کاملا مشکی‌اش نشانی از تارهای سپید وجود ندارد و البته چهره بشاش و جوانش نشان می‌دهد هنوز تا رسیدن به میانسالی زمان پیش‌رو دارد. می‌گوید بلوچ است و دوسال‌و نیم است خودش را به قطر رسانده. همین تک گزاره کافی است تا حیرت‌زده شویم. می‌پرسیم مگر می‌شود یک نفر بعد از دوسال‌و نیم که از ایران به قطر آمده، حالا پلیس این کشور شده باشد. خنده شیرینی می‌کند و کمی از حالت خجالتی‌اش فاصله می‌گیرد. «بالاخره دیگر، پارتی داشته‌ام». این بار کمی بلندتر می‌خندد و ادامه می‌دهد «من ۲۶ ساله‌ام. دوسال‌و نیمی می‌شود به اینجا آمده‌ام. زبان عربی را بلد نبودم؛ ولی در این مدت آموختم. برایش تلاش زیادی کردم و حالا می‌توانم عربی صحبت کنم». تصور اولیه‌مان این است که شاید شغلش همین کارهای حراستی و تأمین امنیت ورزشگاه‌ها باشد و فعلا به صورت پاره‌وقت کار می‌کند. «نه، من پلیس هستم. الان زمان انجام بازی‌ها باید در دو ورزشگاه به مأموریت بروم که یکی از آنها همین اجوکیشن سیتی است. از هفت صبح آمده‌ام و حالا که شب شده، دیگر کار تمام است و باید برگردم منزل. البته بقیه روزها این‌طور نیست که صبح تا شب کار کنیم. اداری است؛ معمولا تا ساعت یک سر کار هستم و بعد شیفتم تمام می‌شود. حالا اگر اتفاق خاصی نیفتد، این روال کاری هم تغییر نمی‌کند». الان که آن روی خجالتی‌بودن را کنار گذاشته، می‌شود همان سؤالی را که ایرانی‌ها عاشق پرسیدنش هستند، مطرح کرد: شرایط مالی چطور است؟ «اینجا برای ما خوب است. الان پولی را که به من می‌دهند، اگر به پول ایران برگردانم، ۷۰، ۸۰ میلیون می‌شود». شنیدن این رقم به‌تنهایی برای دانستن جزئیات زندگی یک پلیس در قطر کفایت نمی‌کند. شاید او باید بخش مهمی از این درآمد را برای مسکن و بقیه موارد روزمره زندگی‌اش کنار بگذارد؛ اما در عین ناباوری همه را رد می‌کند. «نه این‌طوری نیست که پولی بابت مسکن بدهیم. برای‌مان رایگان است. برای افراد پلیس حتی آرایشگاه، مترو و سالن‌های ورزشی هم رایگان است». پس آیا می‌شود با این درآمد، افراد خانواده را هم به قطر آورد؟ وقتی این سؤال را می‌شنود، کمی مکث می‌کند. انگار پس ذهنش، در سریع‌ترین حالت ممکن، احساس دلتنگی دارد. سعی می‌کند سریع‌تر به خودش بیاید. می‌گوید: «من که تنها آمده‌ام؛ ولی خیلی‌ها هستند که توانسته‌اند خانواده‌شان را هم بیاورند و با هم زندگی کنند. از این بابت مشکلی نیست. البته من هم اینجا اقوامی دارم». او چندتایی از پسرعمه‌ها و پسرخاله‌ها را برمی‌شمرد. وقتی می‌پرسیم آیا تعداد ایرانی‌ها در پلیس قطر زیاد است و با آنها هم در ارتباط است یا نه، پاسخ می‌دهد: «تعداد دقیقی ندارم. نمی‌توانم دقیق بگویم؛ ولی ایرانی باز هم هست و اینجا مشغول کارکردن هستند». مشخص است که هنوز ذهنش درگیر سؤال قبلی است. برای نتیجه‌گیری حرف‌هایی که زده یک جمله کوتاه می‌گوید: «اینجا برای من و ما همه چیزش خوب است، فقط غم غربت اذیت می‌کند». صورت تقریبا لاغرش، کمی از بشاش بودن اولیه را از دست می‌دهد؛ ولی چاره‌ای به غیر از امیدواری نیست. می‌گوییم تا ایران که راهی نیست و می‌شود سری به خانواده زد. تأیید می‌کند و از این می‌گوید که در ۴۵ روز مرخصی سالانه‌اش سعی می‌کند به ایران سفر کند و خانواده‌اش را ببیند. البته برای رهایی از این بغض فروخورده‌ای که در گلویش باقی مانده، چاره‌ای به غیر از شوخی باقی نمی‌ماند. می‌گوییم هنوز جوان هستی و چه‌بسا همین‌جا با دختر ثروتمندی آشنا شدی و ازدواج کردی. سرش را پایین می‌اندازد و خنده‌ای از روی خجالت می‌کند. چند ثانیه بعد بلند می‌شود، دست می‌دهد و می‌گوید باید همین ایستگاه پیاده شوم. با همان صداقت اولیه‌اش می‌گوید «در خدمت باشیم. اگر کاری دارید، بگویید». تشکر می‌کنیم و برایش آرزوی موفقیت داریم. می‌گوییم شاید بازی بعدی دوباره همدیگر را دیدیم؛ ولی می‌گوید ماموریتش در ورزشگاه بازی بعدی تیم ملی نیست؛ ولی امیدوارم برنده شویم و به فینال برویم. حالا که جلوی در ایستاده تا از مترو خارج شود، انگار ریزه‌اندام‌تر هم شده؛ ولی شاید لباس یکدست مشکلی پلیس قطر با آن نوشته سفیدرنگ پلیس و چند خط سبزرنگ روی جاهای مختلفش، بی‌دلیل نباشد. لبخندی می‌زند و از در خارج می‌شود.

عکس: Getyimages

اخبار برگزیده

رکوردهای دیدار ایران و ژاپن

طبق اعلام AFC تیم ملی ژاپن در دیدار برابر ایران ضعیف‌ترین عملکرد خود را از سال ۲۰۰۷ به ثبت رسانده است. به گزارش مهر، تیم ملی فوتبال ایران موفق شد در مرحله یک‌چهارم نهایی جام ملت‌های آسیا با برتری ۲ بر یک برابر ژاپن به مرحله نیمه‌نهایی این مسابقات صعود کند. کنفدراسیون فوتبال آسیا در گزارشی به برخی از رکوردها و آمارهای این دیدار پرداخت.

حضور در مرحله نیمه‌نهایی

تیم ملی ایران در حالی دومین حضور پیاپی خود در مرحله نیمه‌نهایی جام ملت‌های آسیا را تجربه می‌کند که در سه دوره پیش از آن نتوانسته بود به این مرحله برسد.

مالکیت توپ

تیم ملی ایران در دیدار با ژاپن ۴۲ درصد مالکیت توپ را در اختیار داشت. از سال ۲۰۰۷ تاکنون در دیدارهایی که ایران در جام ملت‌های آسیا به پیروزی رسیده است، این سومین آمار پایین از لحاظ مالکیت توپ است.

ضعیف‌ترین آمار ژاپن

تیم ژاپن برابر ایران فقط دو شوت در چارچوب داشت. این تیم در جام ملت‌های قطر در هر بازی میانگین ۳/۶ شوت در چارچوب را به ثبت رسانده بود. ضمن اینکه از سال ۲۰۰۷ تاکنون این ضعیف‌ترین آمار ژاپن از لحاظ شوت در چارچوب بوده است.

بیشترین تعداد دریبل

علیرضا جهانبخش در دیدار با ژاپن چهار دریبل موفق داشت که در نوع خود بی‌نظیر است. آخرین باری که بازیکنی از تیم ملی ایران در یک بازی بیشتر از چهار دریبل را ثبت کرده است، به جام ملت‌های ۲۰۰۷ برمی‌گردد.

دیدترین گل ایران

گلی که علیرضا جهانبخش در دقیقه ۹۶ به ثمر رساند، دیدترین گل تاریخ تیم ملی فوتبال ایران در تاریخ جام ملت‌ای آسیا بود.

دیدترین پنالتی ایران

خطای پنالتی‌ای که حسین کنعانی از تیم ژاپن گرفت، دیدترین ضربه پنالتی تیم ملی ایران در قرن ۲۱ در دیدارهای تحت نظارت AFC بود.

قلعه‌نویی خطاب به بازیکنان: بازی با ژاپن را فراموش کنید

امیر قلعه‌نویی از بازیکنان تیم ملی خواست که با فراموش‌کردن بازی برابر ژاپن به فکر کسب نتیجه در دیدار برابر قطر باشند. سرمربی تیم ملی فوتبال دقایقی پس از پیروزی تیم ملی برابر ژاپن، ضمن قدردانی از بازیکنان تیم ملی در رختکن خطاب به آنها گفت: باید فکر خود را روی بازی نیمه‌نهایی متمرکز کنید. بر اساس این، ظهر دیروز (یکشنبه) تمرین تیم ملی برگزار شد. بازیکنان تیم ملی مانند تمرینات گذشته پس از بازی‌های قبلی تیم ملی به دو گروه تقسیم شدند. بازیکنان حاضر در بازی دیروز به تمرین ریکاوری پرداختند و سایر بازیکنان با حضور در زمین چمن کمپ تمرینی الریان برای دیدار برابر قطر به تمرین پرداختند.

لغو بازی‌های استقلال و پرسپولیس در جام حذفی

دو مسابقه از مرحله یک‌شانزدهم نهایی جام حذفی کشور (یادواره آزادسازی خرمشهر) فصل ۱۴۰۲-۱۴۰۳ لغو شد. روابط عمومی سازمان لیگ فوتبال ایران اعلام کرد: ضمن تبریک پیروزی تیم ملی فوتبال کشورمان مقابل ژاپن و صعود به مرحله نیمه‌نهایی جام ملت‌های آسیا و با توجه به اهمیت ادامه حضور مقتدرانه تیم ملی در جام ملت‌ها و همچنین لزوم تمرکز بیشتر و مطلوب‌تر ملی‌پوشان و همکاری با باشگاه‌هایی که بازیکنان خود را در اختیار تیم ملی قرار داده‌اند و متعاقبا درخواست رسمی دو باشگاه پرسپولیس و استقلال که به ترتیب سه و دو بازیکن در اردوی تیم ملی در قطر دارند، دو دیدار پرسپولیس - نفت و گاز گچساران و مس رفسنجان - استقلال در جام حذفی که مقرر بود روز جمعه ۲۰ بهمن برگزار شود، لغو و به زمان دیگری موکول می‌شود.

جریمه دوباره فدراسیون فوتبال و طارمی توسط AFC

کنفدراسیون فوتبال آسیا بار دیگر فدراسیون فوتبال کشورمان و مهاجم تیم ملی را جریمه کرد. کنفدراسیون فوتبال آسیا (AFC) که چند روز پیش برای فدراسیون فوتبال ایران و مهدی طارمی بابت نقض قوانین و تخلف‌هایی که از جانب آنها سر زده بود، جریمه‌های نقدی در نظر گرفته بود، بار دیگر فدراسیون فوتبال کشورمان و مهاجم ۳۱ساله تیم ملی را جریمه کرد. در جدیدترین احکام انضباطی که توسط کنفدراسیون فوتبال آسیا منتشر شده، مهدی طارمی به خاطر زیرپا گذاشتن قوانین و حضورش در زمین پس از پایان بازی با سوریه در مرحله یک‌هشتم نهایی جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۳ با وجود اخراج شدنش، پنج هزار دلار آمریکا جریمه نقدی شده است. همچنین فدراسیون فوتبال ایران به دلیل رفتار نادرست تیمی و دریافت شش کارت از داور توسط اعضای تیم ملی در بازی با سوریه در مرحله یک‌هشتم نهایی جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۳ با جریمه چهار هزارو۲۰۰ دلاری مواجه شد. فدراسیون فوتبال ایران و مهدی طارمی باید این جریمه را ظرف مدت ۳۰ روز از تاریخ صدور این حکم به AFC پرداخت کنند و همچنین به آنها هشدار داده شده که در صورت تکرار این تخلف، ممکن است با مجازات شدیدتری مواجه شوند.

ستاره شمس‌آذر شاگرد خمس شد

رحمان جعفری با امضای قراردادی ۲،۵ساله به تراکتور تبریز پیوست تا خط حمله این تیم پرستاره‌تر از گذشته شود. تراکتور تبریز یکی از تیم‌های موفق در نیم‌فصل نخست بود. سرخ‌پوشان تبریزی توانستند در فاصله چهار امتیازی با صدر جدول به کار خود در نیم‌فصل نخست در رتبه چهارم جدول پایان بدهند و جالب آنکه بهترین تیم در پنج هفته پایانی نیم‌فصل نخست بودند؛ به‌طوری‌که شاگردان پاکو خمس توانستند چهار برد و یک تساوی به دست آورند. بعد از نمایش درخشان در نیم‌فصل نخست، خمس خواستار تقویت فهرست تیمش برای تداوم حضور تراکتوری‌ها در کورس مدعیان شد.

تراکتوری‌ها در گام نخست به سراغ تقویت خط حمله تیم‌شان رفتند و با رومل کیوتو که سابقه بازی در لیگ (MLS) آمریکا را داشت، به توافق رسیدند اما در ادامه، عدم رضایت پاکو خمس از آمادگی جسمانی مهاجم هندوراسی باعث شد تا این مهاجم باتجربه و سرشناس به‌صورت توافقی از جمع سرخ‌پوشان تبریزی جدا شود. بعد از کیوتو، مدیران باشگاه تراکتور توانستند با سجاد آشوری به توافق برسند و با توجه به قطع همکاری با کیوتو، به دنبال جذب جانشینی مناسب برای او بودند؛ آن‌هم درحالی‌که نام‌های مختلفی به میان آمد اما درنهایت سرخ‌پوشان تبریزی تصمیم گرفتند یک مهاجم ایرانی را جانشین کاپیتان تیم ملی هندوراس در فهرست تیم‌شان کنند.